

NOG EEN OUD "LIEDJE VAN DE ZEE"

In een oud schoolschrift van mijn moeder zaliger, vond ik tussen andere liedjesteksten, ook een tekst van een "liedje van de zee", die hierna volgt.

Het lied werd opgeschreven te Bulskamp (Veurne), vermoedelijk tijdens de oorlog 1914-1918.

Enkele woorden die onleesbaar geworden waren - maar die ik me nog herinner, van het lied te horen zingen door mijn moeder, heb ik ingevuld.

De "voois" ken ik spijtig genoeg niet meer volledig.

Gerard VANDAMME

DE STORM

1

Het was nacht en storm op zee.
In een vervallen huisje
Dat weêmlend aan de voet
Der Vlaamsche duinen stond,
Zat eene visschersvrouw
Geknield voor 't houten kruisje,
Voor 't welk zij dikwijls troost
In hare smerten vond.
Het huilen van de wind
Het ruischen van de baren,
Doorsneen haar vreesend hart,
Van weemoed overlaân.
Haar man en haar zoon helaas !
Zijn midden de gevaren.
Ach moest die lieve schat }
In 't woeste weer vergaan } bis

2

Mijn God, bad zij, bescherm
Den man die zooveel dagen,
Vol liefde en teedre zorg
Naast mijne zijde stond.
De man die in de nood
Mij hielp mijn droefheid dragen,
En altijd zijn vermaak
In mijn vreugde vond.
En hem, mijn zoon, mijn kind,
Mijn blijdschap en mijn leven,
Die op de woeste zee
Zijn vader bij ging staan.
Weil hem aan mijne zorg
En liefde wedergeven.
Neen heer laat mijnen schat }
In 't onweer niet vergaan } bis

Met 't krieken van de dag
 Beklom de vrouw de duinen.
 En op de woeste zee
 Sloeg zij haar oogen rond,
 Maar niets bespeurde zij
 dan wit beschuimde kruinen
 Van baren hoger dan
 De duinen waar zij stond.
 Maar verder tegen 't strand
 Lag eene schuit in brokken.
 En harder deed dit zicht
 't Benepen herte slaan.
 De vrouw die zich vol angst
 Er voelde naar getrokken
 Terwijl zij riep mijn God,)
 zijn z'in de zee vergaan) bis

En sneller dan een schicht
 Kwam zij op 't strand geschoten.
 En naast de kleine vrak
 Vond zij haar lieven weer.
 De vader hield zijn zoon
 In d'armen stijf gesloten.
 Maar ach zij waren dood
 En zij viel stervend neer.
 Twee dagen na de storm
 Was gansch het dorp in rouwe.
 Men droeg drie kisten weg
 En langs de kerkhofbaan;
 Elk weende luid' en stort'
 Een bede voor die vrouwe,
 En voor haar lieven schat)
 Die was in zee vergaan) bis

SALONDANS DE OSTENDAISE

In de Larousse Universel (van 1923) vinden we de "ostendaise"; die daarin omschreven wordt als een "danse de salon, imaginée en Belgique et introduite en France, vers 1880". Encyclopedisch wordt daaraan toegevoegd : "L'ostendaise se danse sur un air à deux-quatre. Une reprise comprend essentiellement : 4 mesures de balancés sur l'une et l'autre jambe, 4 mesures de galopade (le tout répété deux fois), puis un temps de polka (16 mesures)".

Is deze "ostendaise" als dans reeds ergens elders behandeld geworden ? Is ze in de literatuur terug te vinden ? Als salondans uiteraard in een chic interieur, door een modieus verfijnd gezelschap, vol zwier en elegance ? In een weelderig ingerichte passagiersboot ? Uitgeschilderd, in "De Belle Epoque", toen